

Prvi dan šole je bil posvečen bolj pomenkovanju kakor pouku.

Učitelji in učiteljice so izpraševali otroke o tem in onem, posebno pa, kako je komu ime, kako se piše in še to, kako se doma govori — nemški ali »windisch« (slovenski).

Odgovori so bili po večini zadovoljivi, saj so otroci vedeli, da jih čakajo dobrote v obliki sladčic in bonbonov.

Polovica razreda ni razumela tujih besed, ki jih je govorila učiteljica.

Tudi Trezka ni prav nič razumela. Ker je bila bolj majhna punčka, jo je učiteljica namestila v prvi klopi.

»No, kako pa je tebi ime?«, se je ustavila učiteljica pred njo.

»Trezka sem,« je odgovorila deklica, opogumljena po vprašanju v domačem jeziku.

»A tako? Kako pa se pišeš in čigava si?«

»Robincova iz Kotmarevesi.«

»Tako, tako,« se je smehljala učiteljica, ki ji je modrooka punčka s pogumnimi odgovori očitvidno ugažala.

Stopila je k mizi, vzela iz torbice v srebrn papir zavito čokolado in jo ponudila Trezki.

»Na, prva boš dobila ti, zato ker tako lepo odgovarjaš,« je rekla, to pot v tujem jeziku.

Trezka pa ni stegnila roke, da bi vzela ponujeno darilo, nego je ne premično zrla učiteljici v obraz in skoraj trdo izpregovorila:

»Ne maram čokolade, ker sem Slovenka. S čokolado se zapravi materin jezik, zato nočem jemati ničesar od vas. Jaz bom zmeraj poslušala svojo mamico.«

Ves razred je onemel ob tem smelem odgovoru. Učiteljica sama je vsa osupla strmela v malo protivnico, ki se je zrušila na sedež in bridko zaihtela...

Že jesen prihaja v goste...

Že jesen prihaja v goste,
listi fiho rumenijo,
pfiice nam v slovo žgolijo:
Pozabili nas ne boste,

ko čez morje odlefimo,
v daljne fja neznane kraje,
čez puščave v sončne gaje,
da sred njih pomlad zbudimo?

Le potufjite, pfiice, srečno,
saj se vrnete spomladi;
čakali vas bomo v nadi,
da prinesete nam — vigred večno...

B. V. Radoš